

la crònica | JOSEP FERRER I COSTA

El Teatre Clavé, cinc anys després

L'autor valora positivament l'aniversari del gran equipament cultural de Tordera i destaca tant la qualitat de la programació estable del teatre com la bona llavor que hi ha a les aules de formació artística

Diumenge passat es va celebrar el cinquè aniversari del Teatre Clavé de Tordera. Contra tot pronòstic, el 1998 s'inaugurava, amb l'apadrinament del poeta Miquel Martí i Pol, la sala petita del Teatre Clavé i, exactament un any després, la resta de tot l'equipament. D'aquesta manera, la població de Tordera, la comarca i el país, guanyaven un teatre públic. Dic que va ser contra tot pronòstic perquè ningú no hi apostava ni un duro —aleshores encara eren duros— per un teatre de les dimensions i de l'ambició del torderenc Teatre Clavé. En aquest cas, però, la tossuderia de l'Ajuntament ara presidit per Joan Carles Garcia hi va poder més. Va ser una sort i l'audàcia ha pagat la pena. Cinc anys després el Teatre Clavé ja forma part de les infraestructures culturals de què gaudeixen els habitants d'aquesta zona que alguns havien batejat com a Selva Marítima —des d'Arenys fins a Tossa, per entendre'ns.

Evidentment el camí suposo que no ha estat fàcil i, de fet, encara queda molt camp per córrer. Mantenir una infraestructura teatral és car, molt car, sobretot si es vol oferir una programació de qualitat, imprescindible per assegurar-ne la supervivència. D'altra banda, la difusió —que en aquest cas vol dir informació— de l'oferta ha de ser constant perquè el Clavé es converteixi en una realitat supralocal. Però és que el Teatre Clavé no és només la programació estable, que, per exemple, per a aquesta primavera ofereix *Las memorias de Sara Bernhardt*, amb Charo López i Emilio Gutiérrez Caba (18 d'abril) i *Maria Rosa*, el clàssic d'Àngel Guimerà (30 de maig), pel que fa a teatre; i l'espectacle *Mira bé el que et dic*, de Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries (7 de juny), pel que fa a la música.

Imatge de la inauguració del Teatre Clavé de Tordera, que es va fer el 25 d'abril del 1999 amb la presència del poeta Miquel Martí i Pol, a qui se li va dedicar la plaça del davant de l'equipament. / T.M.

Deia que el Teatre Clavé no és només la programació estable. Això, de fet, només n'és el mascaró de proa. Però al darrere del teló hi ha el Centre de Formació Artística, és a dir, les aules on les noies i els nois aprenen les beceroles i les tècniques del teatre, de la dansa i de la música. Això és una inversió de futur. Però el futur vol paciència, temps i diners, perquè els fruits del que ara es planti no es començaran a recollir fins d'aquí a deu o quinze anys. I acostumats com estem als guanys immediats, sovint perdem de vista aquests altres vessants imprescindibles d'aquest tipus d'equipaments. L'acte de celebració del cinquè aniversari del Clavé va ser un sentit homenatge al poeta Miquel Martí i Pol, mort fa pocs mesos. La vinculació de Martí i Pol amb Tordera es va fer a través d'aquest teatre.

Va ser ben trobat que un poeta esdevingués el padrí del temple de la paraula per antonomàsia, de la seva paraula, de la nostra. No és gens estrany, doncs, que la celebració del cinquè aniversari del Clavé se centrés en Martí i Pol, la figura del qual van glossar l'alcalde, el poeta Carles Duarte i la consellera d'Interior, Montserrat Tura. L'apartat artístic el va cobrir un espectacle discret sobre *Haikús en temps de guerra*, un dels darrers llibres del poeta de Roda, protagonitzat per la veu d'una Lídia Pujol descalça —quin fred!—, acompanyada al piano per D. Espasa i al violí per J. Aguiar, mentre Paz Hueso i Eva Vilamitjana executaven una coreografia de Marta Munsó. Com deia Martí i Pol, «tot està per fer i tot és possible». Amb el Clavé, però, ja hi ha una cosa menys per fer.